

Womhaj Bóh!

Cižko 8.
21. meje.

Lětnik 1.
1891.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Esmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a šu tam dostacź sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Trinitatis.

Jana 3, 3: „Sawěrnje, sawěrnje, ja praju czi: Jeli šo šo šchtó s noweho njenarodźi, njemóže won Bože kralestwo wohladacź.“

Nimo šu nětko te tři rócne czašy Wótzowsteje lubošće, Szynoweje krašnosće, Duchoweje połnosće, ale tón trojeniczi Bóh šo nochze wot naš miny, wón chze pola naš a w naš wostacź wschitke dny hač do skónczenja teho šwěta. Teho dla šwjeczimy dženska šwjedzeń šwjateje Trojizy a naše žyće žiwjenje, niž jenož dalšce zyrkwine lěto dyrbi na šwjatu Trojizy Božu sałožene bycź. Njemudraczkuj dolho wo jeje potajnstwach, tym šu šo hižo rosumnišchi a duchapoknišchi mužojo hač ty džiwali se šwjatym Pawołom pólnawajo: „D kajta hlubošć teho bohatstwa, woboje teje mudrosće a wědomosće Božeje! Šchtó je teho Knjesa myšl pólnač abo šchtó je jeho radžicel byt? Wot njeho a psches njeho a w nim šu wschitke wězy. Semu budź czešć do wěcznosće.“ Staraj šo jenož, šo by w dostatku, w šwětle, w měrje šwjateje Trojizy thodžik, šo by Bože kralestwo wohladal a wobthował! To pak njeje móžno, jeli šo šo s noweho njenarodžicš. „Wy dyrbicze šo s noweho narodžicź“, prajesche tón Knjes w dalšchim rošrěczenju s Nikodemušom, pschetož „šchtóž šo wot czeła je narodžiko, to je czeło“ a teho dla žadosćiwje, sachodne, kniczomne, nacžafne, ale „šchtóž šo wot ducha je narodžiko, to je duch“ a teho dla šwjate, mózne, wobstajne, wěczne. Šo tajkim chzesch-li jow na semi prawje njepěkn, njeródn, wopikly, njepózcziw, njeměra a sawiscze połny cžłowjek bycź a junu wěcznu šwiercž namrjecž, dha wostan tón stary, hordy, hrěschny cžłowjek! Chzesch-li pak tu w semskim žiwjenju prawe wješele mēcz a twojim šobuczłowjekam s wuzittkom bycź a junu wěczne žiwjenje dostacź, dha dyrbiš šo s noweho narodžicź! Kač móže šo to stacź? Nikodemuš a někotry druhi s nim šo šobu prasha. Jesuš wotmolwi: S wody a s ducha, to rěka, psches šwjatu šchězenizu a psches šwjateho Ducha.

Šwjatu šchězenizu šy w šwojej małosći dostač a wo šwiateho Ducha mašch czaš žiwjenja prošhč. Pschetož „tajke s wodu šchězenje ma na šebi, šo tón stary Šadam w naš psches wschědne

rošćacze a pokutu šo dyrbi potepicź a wumrjecž se wschěmi hrěchami a škymi lošchtami a šašo wschědne won pschincź a postanycž nowy cžłowjek, kiž by w prawdosći a cžistosći psched Bohom wěcznje žimy byt.“

To je czežka pschikłuschnosć, tak czežka, šo někotryžkufiž šwětny cžłowjek ju nihdy njedokonia; ale kóždy narod je czežki a tola dyrbi bycź. „Žónka, hdyž porodžuje, ma šrudobu; hdyž pak je džěcžo porodžika, njespomni wjazy na tu štyšnosć, teho wješela dla, šo je šo cžłowjek na šwět narodžik.“ Tak tež ma duscha, ko-traž w wschědnej potucze a měrje šo wobnowjuje, šrudobu, ale po maču šo jej tola šrawja žiwe pčody k wěcznemu žiwjenju!

Wachujeze a modlcze šo!

Wěrna historija, powjedal Wilhelm Immanuel.
(Pofracžowanje.)

6. „Twój kiž a twój prut trošhtujetaj mje.“

Kač dyrbju wam nětko šašowidzenje mjes nanom a jeho džěcžom wopřacź? Ša to njemóžu. Dyrbicze šo lubych jandželow Božich woprašecź, kiž šu pschihladali. — D šašowidzenje, kač duchne šy ty, pošćiczesch žadanju šłódke picze do wutrobny a do thoreje dusche ponurišch njebjeski pokoj. — A wschač je wěro, šchtóž mudrosć praji: „Prěnje šašowidzenje s pscheczelom po wulkej šrudobje wobnowi našu bolosć.“

Stary Gyntharjez Kaspar bě šo šwoju módru njedzelsku šuknju woblekł. Bě to ta šama šuknja, w kotrejž bě něhdy se šwojej njebočicžkej Marju k Božemu wołtarjej šupil, w kotrejž bě šwoje džewjecž džěczi k šchězenizy a šwoju lubu Šanu-Róžu a šhatku k wobnowjenju šchězeniškeho šluba pschewodžal. Kač wjele modlitwow wišasche na tutej šukni! Kač wjele potajnych šylšow bě šebi s jejnym rukawom šetřek!

Hdyž šo durje wocznicu a Gyntharjez nan dó istwy štupi, hdyž jeho džěcžo, jeho lube, blěde džěcžo s czerwjenje pčafanymaj woczomaj w ložu sežesche, wupschestrje šwojej ruzy šchěroko: „Šana-Róža, o moja lube, lube Šana-Róža, kač mam cze tak jara lubo! Šy moje wutrobne džěcžo, wostanjesch moje wutrobne džěcžo do

wšcheje wěcznosće!“ Dale njemóžesche rěčecź. Płakanje saduſſy jeho hłóſſ. „O luby nano! o mój wutrobny, wutrobny nano!“ wołaſche Hana-Róža, „tak ſy tak dobry, tak dobry! — pſchecziwo mi tak dobry, kotraž ſym telko žalofczenja na twoju wutrobu a telko hańby na twój dom pſchinjeſka! O nano, wodaj, o nano, hlaj, twoja luboſcź pali mi kaž woheń do mojeje najhlubſcheje duſche — a płomjo ſo nježehliſche tehdy tak horzo na mojimai rukomaj a nohomaj, kaž ſo nětko twoja njeſaſlužena luboſcź do mojeje wutrobny žehli. — O wodaj! o nano, luby nano, wodaj, wodaj!“

Nan na nju tak luboſnje pohlada, tak počny luboſcźe a do- broty, kaž na tym dnju, hdyž Hana-Róža pſched nim ſtejeſche a k njemu džeſche, ſo chze nětko na ſlužbu czahnyć. Pſched tym pohladom dyrbjesche wſchón ſcžen czeſnyć. Tutón pohlad cziſchcźesche kaž ſkónczna pruha a kaž njebjeska roſa dele do najhlubſcheje wu- troby a pſchinjeſke ſwětke pruhi a woſchewjazny baſam do cžem- noſcźe jejneje ſmjercźrudneje duſche. To bě khlódnocź w horzocźe! Bě jej, jako bychy ſo njebjeska dele puſchcźile a by Knjeſowu bliſkoſcź cžula a póſnała, haj i rukomaj pſchimaj. O tale bliſkoſcź pſchinjeſke wulki měr do jejneje wutrobny. — Potom kłakny ſo nan pſchi jejnym kožu a modleſche ſo nutrnje ſa ſwoje lubowane džecźo, ſo by chžyl luby Knjes jej wſchitko hnadnje wodacź a jejnju ſtyſt- niwu duſchu njewopuſchcźicź. To bě modlitwa, kaſtuž móže jeno nanowa wutroba w ſtyſtnoſczi a ſtarocźi wo horzolubowane džecźo ſpěwacź a kaſtuž móže jeno wóžowſka wutroba, kotraž je tam horjelach na Božim trónje, ſapſchijecź. — Potom bu powjedane wo Khatzy a wſchitkich lubnych džecźoch, wo pſchecźelach a ſnatych, wo Knjeſu ſararju a wo lubnym ſtarym kantorju Kunzu a wo wſchěch, kiž bě Hana-Róža ſnała. Knjes duchowny bě jej prajicź dať, ſo by tež w tutym ſrudnym cžaſu, hdyž je po ſdaczu wot Boha wo- puſchcźena, twjerdže na ſłowo ſo ſpuſchcźała a tež nětko pſchi tym woſtała: „Tón Knjes je mój paſtyr!“

Hana-Róža wotmolwi: „O luby nano, haj, to cžuju a póſnaju hluboko, ſo je tón Knjes mój paſtyr. Ja dyrbjala hewať ſahinycź w ſwojej ſtyſtnoſczi. Ale wón je tež twoju wutrobu wodžik, ſo ſy nětko, hdyž běch twój hněw a twoje ſazpicze ſaſlužika, tule luboſcź wopokaſať — o telko bohateje luboſcźe! Haj, jeho kij a prut troſchtujetaj mje!“ Tak rěčeschtaj taj dwaj mjeſ ſobu w naj- nutrnichim duſchinyj towarſtwe pod Knjeſowym kſchizom a k jeho nohomaj.

Druhdy chžyſche Hana-Róža ſaſo žarowacź a ſo rudžicź: „Ach nano, ſo tak daloko ſo mnu pſchicź dyrbjesche! mój hrěch, mój hrěch! moja wina, o moja wulka wina!“

Hdyž dyrbjy czeſnyć ja,
Hdyž jara wobczeža
Mje moje hrěſchne pady,
Hdyž namakam ja radny?
Hacź runje wſchón ſwět pſchidže,
Dha njepomha mi nihdže.

[221, 1.]

Potom ſpěwaſche nan ſe ſwojim rjenje kłincžaznym hłóſſom dale:

„O hnadny Jeſuſo!
Čzi pſchibližuju ſo
Na twoju kaſn a radu
A pytam twoju hnadu,
Njech krjepka na mnje panje,
Dha troſcht ſo duſchi ſtanje.“

[221, 2.]

Khutnje a twjerdže napominaſche nan ſwoje džecźo, ſo by ſo troſchtnje teho Knjeſa dđeržať, pola kotrehož je wjele wodawanja, a džeſche: „Hana-Róža, wſchaf ſy nawukła a ſym tak huſto mjeſ ſobu ſpěwali, wěſch hiſchcze, ſ lubej njebočicźkej maczerju, prjedy hacź k ſpowjedži kłodžachny:

„Hdyž wóſtko ſatana
Wſcho mi ſo pſchecziwoja,
Dha nochzu ja ſo ſrudžicź,
Ty budžeſch wſchaf jich ſudžicź,
Krej twoju na ſo linu,
Tak ſo jich kłocze minu.“

[221, 8.]

Č tajkim ſłowom wróczi ſo troſcht do tyſcheneje wutrobny a wěſta ſwojeho wuſklyſchenja móžeſche Hana-Róža: „Samjeń, Ha- mjeń!“ rjeknyć. — Hdyž pak bě dowolena hodžinka nimo a hdyž dyrbjesche ſo ſaſo Božemje prajicź, bě najprjedy tak pſchemóžena, ſo chžyſche ſo jej wutroba puſknyć. Pſchimajſche ſo ſwojeho nana a njechaſche jeho puſchcźicź. „O wſmi mje ſobu, a nano, wſmi mje ſobu!“ wołaſche ſe ſkoržaznym hłóſſom, „o nano, njewoſtaj mje ſamu!“

Nan počaſa jej teho, kiž je pola naſ wſchitke dnny hacź do ſkóncznja ſwěta, a prajesche jej rjanu ſtroſchtu ſchtucźku:

„Jeno ſo mam jeho
A ſo mój wón je,
So mój duch hacź k rowu teho,
Kiž je ſwěrnny, lubuje;
Dha dže prjecź, ſchtož boli,
Mam ſo ſbóžnje w jeho hnadnej woli.“

Potom džeſche dale w hlubokej bolocźi: „Ja njemóžu tu wo- ſtacź a njeſmēm, ale wón je twój paſtyr. Jeho kij a prut troſchtujetaj cze!“ — Na to požohnowawſchi ſwoje džecźo ſo Božemje wotſali.

(Pofracžowanje.)

Swěžki.

Swěžki, hwěžki daloke,
Čswěty rjeńſchej nadžije,
Kiž wy horje, dele džecźe,
Módre njebjy poſwětlecze,
A waſchej wyſokocźi mje
Něhdy jandžel powjedže.

Swěžki, hwěžki ſlěborne,
Po njebjesach roſſhjte,
Lilije wy rjeńſche, jaſne,
A wam ſej žadam džecźo cžaſne,
Pod wami ſym hinity,
Nad wami ſym njeſmjertny.

Witaj mi tež blyſchcžata,
Khrystocze, hwěſda wutrobna!
Wyſche kſchizom, wyſche rowow
Čswětke twojich ſluba ſłowow
Kraſnje hižo ſwěczi ſo
Twoje ſwětke, ſbóžniko!

Koſſhlni pruhi, pſcheczelna
Kjeńſcha hwěſda wodžerſka!
Twoju jaſnoſcź lubujemy,
Čbóžny pucź ſa tobu džemy,
Čswěcź ſo, naſcha nadžija,
Troſcht a ſwětke žiwjenja!

Wo pſchiſahanju.

Č knižtom „wo pſchiſahanju“ wot Fricke, pſcheložik J. Č.

Hdyž ma kſcheczižan pſchiſahacź, dyrbi wón hižo prjedy pſched woblicžo ſwojeho Boha ſtupicź a dyrbi jemu nutſhladacź dacź do ſwojeje wutrobny a dyrbi kóždicźke ſłowcźke ſwěru roſpomnicź, kotrež dyrbi ſ jeho rta hicź a dyrbi kóždicźku myſlicźku pruhowacź, kotraž ſo w jeho wutrobje hiba. Pſchetož to ma tola něchto na ſebi, k ſwojemu Bohu prajicź: Nětko pſchińdź, mój luby Božo, a budź mój ſwětk, ſo je to wſchitko woprawdžita wěrnocź, ſchtož rěcžu a myſlu. Tu ſo jedna wo duſchu a ſbóžnoſcź. Jeho dla ſo njeſmēm ani ſłowcźka wjazny ani ſłowcźka mjenje rěčecź, ſłowo ſo njeſmēm wjerczecz a hinať wukładowacź. Poſnu wěrnocź dyrbiſch rěčecź a nicžo k wězy ſluſchaze ſamjelczech. To płaczi ſa pſchi- ſahu, kotruž ty jako ſwětk wotpołożiſch. A tu pſchiſahu, ſ kotrež ty ſlubjenje daſch, dyrbiſch dđerzecz hacź na piſmicźk; pſchi khorhoji woſtacź, na kotruž ſy pſchiſahať, hdyž maſch jo tež ſe žiwjenjom ſaplacžicź; ſlužbu cžinicź, na kotruž ſy pſchiſahať, hdyž tež maſch jo ſe žiwjenjom ſaplacžicź. Tu ſo njejedna jeno wo cžěto a ži- wjenje, ale wo duſchu a ſbóžnoſcź. A ty dyrbiſch w Božim mjenje cžěto a žiwjenje ſaſtajicź, hdyž je nuſne, ſo by duſchu a ſbóžnoſcź ſebi ſđeržať. Ale jene wopomni: Ty njeſmēmſch pſchiſahacź, ſo chžeſch nekajki hrěch cžinicź. A by-li to cžiniť pſchecziwo prawemu póſnaczu, kaž něhdy Herodaſch — to dyrbiſch ſaſo wotſtupicź wot ſwojeho ſlubjenja. Jeho dla kſcheczižan njeſmēm lohko pſchiſahacź, t. r. wón njeſmēm khetje k temu hotowy być, ale dyrbi ſo khtutnje k temu pſchihotowacź, hdyž je nuſne, wodnjo a w nozy. A potom wón njeſmēm lohkomyſlny pſchiſahacź, t. r. ſ lohkej myſlu, ale bliſkoſcź ſwojeho Boha dyrbi jeho žyť duſchu ſaſchacź, a teho dla dyrbi kóžde ſłowo w jeho rěče kſchepotacź, na kotrež pſchiſaha. A teho dla njeje kſwalobne, hdyž ludžom ſo w wſchědnym žiwje- nju tak lohko praji: „Na to móžu pſchiſahacź.“ Haj wěcze, kſcheczižan dyrbi kóžde ſłowo ſ pſchiſahu wobkrućicź móž, kotrež

I jeho rta wuńdže, hdyž so to wot wyschnoscze žada. Ale wón sam pschi tym swojeje wole nima, wón nješmje samowólnje pschibahacž. Jemu płaczi (Matth. 5, 34 fl.): „Sa pať wam praju, so wyschcze so na nicžo njeroczili, ani na njebjo, pschetož wone je Boži stoł; ani na semju, pschetož wona je jeho nohow podnožk; ani na Jerusaleem, pschetož wone je wulkeho krala město. Tež nje-dyrbisch ty so na twoju hłowu roczič, pschetož ty njemóžesch žaneho wloša ani běleho ani czorneho scžinicž. Ale wascha rěcz budž: Haj, haj; ně, ně; sčtož wysche je, to je wot sčeho.“ Sčyšchisch to? Ty njedyrbisch prajicž: „Hdyž to wěrnó njeje, dha dele s mojej hłowu.“ Ta wschať twoja njeje. Ty sam nje-

ja žiwj šym, ja chzu moju pschibahu, kotruž sazpiť je, a mój šlub, kotruž šlamať je, na jeho hłowu pschinjesč.“ To je tón šnjes pschibahať, a to dyrbi našch lud sažo wěricž nawuknycž. Hišcže jedny pschiklad njech to rosjašni.

Běsche mlody hospodať R. Sčkušobna džowka běsche jeho jako nana šwojeho njemandželskeho džělcža mjenowala. Wón pať to wotpschibaha. Wón běsche šlubjeny s bohatej holzu a ta bě jemu prajika, jeli so so wot teho njewuczisčzi, wo njeho njerodži. Wón pschibahasche, kwapš bu džeržany, a po šdacžu wscho derje džěsche. Pjenjesh a kublo pschiběrachu, džěczi běchu strowe a cžike. Ale měr njebě w domje, ani mješ mandželskim a mandželskej, ani

mješ starschimaj a džěcžimi. A hdyž tón cžapš w lěcže pschindže, w kotrymž běsche pschibahať, bu wón njeměrnj. Potom šhodžesche w nožy wokoło. W kožu njemóžesche wušnyč a niz spacz. Najštaršchu džowku běchu do města dali a wona pschindže jako kurwa domoj. Sčyna běchu na šchulu dali a wón pschinjesche něšajke tajke holcžisko šobu; wón chžyšche šebi ju sa žonu wsacz. Duž nasta wulki njeměr a šwada w domje. Tamne holcžisko dyrbjesche s doma, potom tež šyn a na to tež najštaršcha džowka. S tym mužom njebě wjazy pschěnicž. Šeho žona běsche jemu pošdžischo hišcže džowku porodžila. Ta běsche 8 lět stara a nanowj lubusčł. Duž wón junu pschipošdnju pschi šhachlach šedžesche. Wšcho bě cžicho a wón šapoczja drěmacž. Šódla w komorzy šedžesche jeho lubowana džowcžicžka a wuknjeshche šchpruchi s drugej kasni s katechizma. Najprjednj: „Wy so njedyrbicže podarmo roczič pschi mojim mjenje, a wotšwjećicž to mjeno twojeho Boha; pschetož ja šym tón šnjes“ a dale: „Tak wěrnje hacž ja žiwj šym, ja chzu moju pschibahu, kotruž sazpiť je, a mój šlub, kotruž šlamať je, na jeho hłowu pschinjesč“ a potom: „Sa chzu nahły šwěđł byčž pschecžiwu tym, kiž so njeprawje pschibahaju“.

Na horach, na horach so rosšwěpela
Mi wócžto, hdyž pšoninu widžu;
Wšy, města a hona so wsčelatosčza,
Kaž rosšyhte hraiki na blidu.
Na horje mam myšł tež položenju:
Ja horkach — a delkach te starosčze šu.

Seiler f.

To wschať šebi ludžo myšla, so móža šamo pschi pschibahanju Boha šjebacz. To běsche vor-minda, kiž bu wot šwojeho mindla wobškorženy, dokelž jemu wěšty pjenješ hišcže wuplacžil njebě. Wón dyrbjesche škóncžnje pschibahacž, so je pjenjesh wuplacžil, a to tež cžinjesche. Hdyž pať běsche s pschibahanju do předfa stupil, běsche šwój kij šwojemu mindlej dať a potom pschibahasche, so je mindlej pjenjesh do ruki dať. Potom džěsche s pošbėnjenej hłowu wotšal. Na dobo — žalostny hrimot, žalostne wolanje! Wón ležesche delkach pschi šhodže a běsche šebi šchiju šlemiť. Šij rosšamany šódla ležesche. W nim běchu te pjenjesh ššhowane byle a bě to w papjerjaných a šlotnych pjenjesach runje tak wjele, kaž běsche wón šwojemu mindlej wotpschibahať. Wón džě běsche jemu tón kij do ruki dať! — Sčto prajicže? To běsche wopaczna pschibaha! — Tak něšotrežtuli cžlowške džěcžo psched šwojeho Boha štupi a jeho sa šwěđka wosmje, šhaje jemu do woblicža a napomina jeho s šchtrasowanju, kaž by prajicž chžyło: „Šeli mašch móž, dha mje šchtrasuj“, — a wotpraji so Božesje pomozy a Božeho žohnowanja. Wěrnoscž wón s tym powroczi. Pschetož jenicžkeho šredka, kiž by wěrnoscž na šwětko pschinjesčł, wón s nohomaj tepta, so so po tajkim nicžo wjazy wěricž njemóže, sčtož cžlowškejo rěcža, runje to s najšwjećisčej pschibahu wobšwědcža. A cžemu to wjedže? Wšychnoscž drje wopacznu pschibahu s cžěžkim jastwom šhosta. Ale to wjazy wottraschicž njecha. Sčto móže dha hišcže pomhacz? Bohabojošcž, šama bohabojošcž, bohabojošcž, kiž štajnje psched woblicžom Božim šhodži a teho dla tež štajnje w pošnej wěrnoscži štěji. Ale hdyž dyrbi bohabojošcž jow pschincž? „Tak wěrnje hacž

šishe a pschezo šulnišche so šłowa s wušchomaj nana pschědobnowachu. Woswjet běsche hižo šawołať: „Šmėrom!“ Ale wšchezo wóšišcho šklincžesche: „Sa chzu nahły šwěđł byčž pschecžiwu tym, kiž so njeprawje pschibahaju.“ Duž škoczi wón do komorki a šawoła: „Ty šakł — holza, džerž hubu! Šžě šu, šžě, šžě!“ A pschi tym holcžku sa wlošy pschimny a jej s pšacsžu do woblicža bijesche a potom s tobakowej trubju, so šłowcžka rosšleczi a džěcžu krej s wocow běšesche a wona do njemožy padny. Potom wón šlecza a macžeri praji, so darbi sa šwojim džěšcžom hladacz. A wón džěsche do šušodneje wšy a šuny so do šorcžny. Wšecžor wšakindže domoj a sa džěcžom njehladajo a so njeprašesjo so se šchšornjemi na šonepej lchny a šapoczja šworcžecž. Na dobo so šbėhny a šawoła: „Sa chzu nahły šwěđł byčž pschecžiwu tym, kiž

ko njeprawje pschibahaju — ja chzu nahly šwědł bycz pscheczimo tym, kiž šo njeprawje pschibahaju — kžě šu to, ničžo hač kžě!" A wón bu pschezo njeměrnišči, wotrocžł a dwaj šušodaj jecho do kóža pschinješechu. Wobomik š mērom ležesche. Ale potom šašo dživje myšle na njeho kšodžachu. Wón šynny šo w kóžu a šawoła: „Ščtó praji, šo šym moje džěczo šabit, mojeho lubuščka? Ša šym jo jenož šchtrafował, dokelž prajesche, šo šym wopał pschibahał. Ščtó móže to prajicž?" A potom žačostnje šawoła, ruzy wot šo džeržesche a praji: „D, nětko mje pschima, šatan!" a pschi tym wokoło šo bijesche. A hiščeje jene žačošne šawołanje, jecho ruzy twjerdže kóžo džeržeschej a wón šuby hromadže kufasche. Žajki wón ležesche a psches jecho hromadže škušane šuby kšincžesche pschezo móžnišcho a njeměrnišcho: „Ša chzu nahly šwědł bycz pscheczimo tym, kiž šo njeprawje pschibahaju." — potom pschezo pomaljšcho š krotkim dychom: „Ša chzu — nahly šwědł bycz — pscheczimo tym, kiž šo njeprawje pschibahaju — kiž šo njeprawje pschibahaju — kiž šo njeprawje pschibahaju!" na to šatorhnjenje a wón bě morowy. Na prawej ruzy běchu 3 poršty kaž š pschibahanju posběhnjene.

Wóh chyzł šo nad našchim ludom šmilicž. Wopacžnyh pschibahow je w našchim čašu došč, šo wone š njebjěšam wołaju, šo by Wóh šchtrafował. Ščto budže, hdyž tute šudženja pschiindu?

Rošhlad w našchim čašu.

14. meje buščaj w Barlinje dwaj šynaj pruskeho prynza Albrechta, prynzregenta w Braunschweigškej, prynzaj Bjedrich Šandrij a Šoachim Albrecht, šwjedženišy konfirměrowanaj. Dwórški předar Šchrader je wo šwj. tekšče Rom. 1, 16 přědował a tole šłowo prynzomaj tał wukładował: 1. ewangelij w Šhryštušbu je naščeje wěry šačožł, 2. wušnacze š Šhryštuškej je naščeje wěry móž, 3. šbóžnosč w Šhryštušbu je naščeje wěry kónž.

Njedalošo Kyoto-a, japanškeho měšta, bu 22 lět šтары ruski kónprynz Mikławš wot japanškeho muža š mjeczom nadpadnjeny a šranjeny. Tola džakowano Bohu niz na šmjercž. W Šapanu je wěšta štrona, kotraž chze wšchitkich zušyč š kraja wuhnacž, a š njej najšferscho nješrašnik škušesche. W Ruskej a w žylym šwěczje je tónle nješkutk wulke rošhorjenje šbudžil. Někotři maja tež ša to, šo mordar š nihilistam, t. j. š ruskej šběžarskej štronje, kotraž je tež kžěžora Alexandra II. na tajše žačošne wašchnje škónžowala, škušcha.

Šola šchlesyńskeho wuštawa š šawěščenju štaroby a invalidnosče (Alters- und Invaliditätsversicherungsanstalt) je šo 12,958 namjetow na pschiswolenje štarobneje renty štajiko. Bješ nimi šu hašle 2283 ša prawe pschipošnali. Druhe pał dyrbja šo hašle dale pschepytačž. A dokelž dyrbi šo teho dla wjele tam a šem prašhecž a pišacz, njemóža šo pienješy tał rucže wuplacžicž, kaž by wšchitkim lubo byžo.

Šsobuštawy komišije ša žyrkwinu wšitaziju w Róšborškim žyrkwinyh wokrješbu, kotraž šo 22. meje w Mužakowje šapocžnje, šu kņeža: generalny šuperintendent dr. Erdmann, šuperintendentojo Šradrich š Krošena, Griesdorf je Steudniža, Wendt š Žybalnje, duchownaj Albery š Strehlena a Šender š Šlogawa, šchulški ra- džicžel Friesa š Liegnika, Mužakowški hrabja š Arnim, Šrjebjanski hrabja š Einšedel, kžěžorowy hrodowy hejtman hrabja š Lüttichau w Miškej, komornik š Blumenthal nad Šamnom, rycžerškubler Šerstein nad Dobersom, měščjanoshta (Bürgermeister) Šnoll š Mužakowa, horncžerški mišchr Nowak š Mužakowa, šanitetny radžicžel dr. Brochnow š Mužakowa a major šwobodny kņeš š Wrangel nad Wobškom (Hähnen). — Ššerbškim wošadam š wulkemu wješelu móže šo wošjewicž, šo je po petiziji (próštwi) mnohich duchownych tež Ššerb pschiswaty, mjenujžy š. šarar Šróšta š Šchischowa.

Šubjenošč.

Muž, kiž bě w krašnym wješelu a w prošnokhodženju žiwy byl, šhubi šwoje žyke bohastwo a šo teho dla rošhněwa. Šo by šo wošchewil, wopuschčži měšto a džěsche na wšy. Widžesche tam bura, kiž š šopaczom žito wějesche. Teho šo woprašča, čžeho dla to čžini. Šur wotmolwi: „Šo njeby žito šchrodu čžerpiko a šhniko." Na to pschińdže na polo a widžesche bura woraczž. Teho šo tež woprašča, čžeho dla to čžini. Šur wotmolwi: „Šo by šo šemja šmjechžička a deschčž a škónžo do šebje wšacz móhka." Džěsche dale a pschińdže do winizy, a widžesche bura winowe hašošy wob- řěšowaczž. Ššo jecho teho runja praščejo, čžeho dla to čžini, šur

wotmolwi: „Čžinju to teho dla, šo bychu hašošy wjele dobrých plodow pschinješke."

Duž džěsche hñěwny do šo a džěsche: „Čžeho dla je moja dušcha tał jara štyškniva? Ša šym jecžmjěň, kiž ma šo wěcz, šo šo njeby ššahyl. Ša šym šemja, kotraž šo roštorha, šo by móhka š njebjěš žohnowanje doščacz. Ša šym hašoša, kotraž ma šo wob- řěšacz, šo by dobre plody nješča ša wěcznosčž." N.

+ Prawiza a lěwiza.

Džowczicžka bě pobožne džěczo, ale jara šabycžiwja. Što krotčž bě macžerka ji hižo prajika, kotra je prawa ruka, a kotra je lěwa ruka, ale holecžka pschezo šašo š macžeri pschińdže šo praščejo: „Macžerka, hdyžha prawa je? Macžerka, hdyžha lěwa je? „Macž drje běsche jara ščěrpliwa, ale škónčnje mějesche tola štajne praščenje šyte a džěsche: „Nětko čže ničžo wjazy wucžicž njebudu; ty šebi tola ničžo w pomjatklu njewobšhowašch."

Duž džowczicžka horze šylyš plakašče a proščesche: „Šuba škota macžerka, jenož hiščeje jenicžki raš mi praj, kotra je prawa a kotra je lěwa ruka, potom chzu šebi to derje špomjatkowaczž." „Šaj wšchaj", džěsche macž; „ale praj mi tola, čžeho dla chžesch to pschezo a pschezo šašo wjedžecž, hdyž je prawa a hdyž lěwa ruka." „Ach, moja macžerka", wotmolwi džěczo, „wšchaj šy mi šama powjedała, šo budže kņeš Šesuš na šudnyh dnju kóšty š šwojej lěwizy postajicž, šo bychu do wěczneho šatamanja šchle, a wowžy š šwojej prawizy, šo bychu do wěczneho wješela šašchle? Ach, hdy bych potom njewjedžaka, hdyž prawa a hdyž lěwa ruka je, bych mjěš kóšty pschińdž móhka a šhubjena była." — Duž macž plakačž pocža a džowczicžy rucže hiščeje raš praji, kotra je prawa, a kotra lěwa ruka, a njeje šo ji wostudžiko tole džowczicžy tał došho powjedaczž, doniž šebi džěczo wěž prawje špomjatko- walo njeje.

Wulka wěž wšchaj je, rošdžel wjedžecž mjěš prawizu a lěwizu, mjěš prawym a lěwym pucžom. Wjele, wjele wulkich ludži je žiwyh a wumrje, jako bychu šapomnili, hdyž je prawiza a hdyž je lěwiza. Qu.

Wěrne šnamjo. W šudniškej jštwe něšajšeho měšta, ko- trehož mjeno šym šapomnik, wobraš wiša, kiž móhł rjež žyke na- šcheho čžłowjeka pokasuje, a pod nim šteji: Ša drje šym prozeš dobyl, ale hewał ničžo psches to šašlužil nješšym, hačž to, šchtož na mni widžicže." Šak hašle š tym šteji, kiž je prozeš pschěhrał?

Šjany šwět.

Šwět Boži rjany je,
To na wšchěch rózach widžicže,
Šišana rózicžka
To kóžda powjeda.

Šwět Boži rjany je,
To mile škónčžo pokáže,
Wobšwěczži, šwješeli
Šwět žyly ščěroki.

Šwět Boži krašni šo,
To kóžde jašne žórleschko
Běžaze pluskoze,
Picž dawšchi šlēborne.

Šwět Boži rjany je,
Na kóždu krotčel widžicže,
Štworjeńcžku kóždemu
Bóh čžini dobrotu.

Šwjedžen šwjateje Trojizy.

Njedžela	Jana 3, 1—15.	Romškich 11, 33—36.
Póndžela	1 Móššafa 1, 1—31.	= 1, 1—12.
Wutora	= 2, 16—25.	= 1, 13—23.
Šrjeda	= 3, 16—24.	= 2, 1—16.
Ščtwórtk	= 4, 1—16.	= 3, 1—8.
Pjatł	= 6, 5—22.	= 3, 9—22.
Šsobota	= 7, 1—24.	Ššalm 49.